

Verzoek van Tribunale di Bologna — eerste meervoudige strafkamer — van 22 september 2003 om een prejudiciële beslissing in de aldaar aanhangige strafzaak tegen Mario Filomeno Miraglia

(Zaak C-469/03)

(2004/C 21/25)

Het Tribunale di Bologna — eerste meervoudige strafkamer — heeft bij beschikking van 22 september 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 10 november 2003, in de aldaar aanhangige strafzaak tegen Mario Filomeno Miraglia, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

„Is artikel 54 van de Overeenkomst ter uitvoering van het Schengen-akkoord van 14 juni 1985 van toepassing, wanneer de rechter in de eerste staat in zijn beslissing verklaart dat de strafzaak is geëindigd, zonder enig oordeel over de grond van de zaak en op basis van de veronderstelling dat de zaak reeds in een andere staat wordt vervolgd?”

Hogere voorziening, op 12 november 2003 (faxbericht van 10.11.2003) ingesteld door Diputación Foral de Bizkaia tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Eerste kamer — uitgebreid) van 5 augustus 2003 in de gevoegde zaken T-116/01 en T-118/01, P&O European Ferries (Vizcaya) SA (T-116/01), en Diputación Foral de Vizcaya (T-118/01) tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak C-471/03 P)

(2004/C 21/26)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 12 november 2003 (faxbericht van 10.11.2003) hogere voorziening ingesteld door Diputación Foral de Bizkaia, vertegenwoordigd door Marta Morales Isasi en Ignacio Saenz-Cortabarría Fernández, tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Eerste kamer — uitgebreid) van 5 augustus 2003 in de gevoegde zaken T-116/01 en T-118/01, P&O European Ferries (Vizcaya) SA (T-116/01) en Diputación Foral de Vizcaya (T-118/01) tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen.

Rekwirante concludeert dat het den Hove behage:

- het bestreden arrest te vernietigen;

- Indien de stand van het geding het toestaat, de door rekwirante in eerste aanleg geformuleerde conclusies toe te wijzen, en bijgevolg nietig te verklaren de beschikking van de Commissie van 29 november 2000 betreffende de door Spanje ten uitvoer gelegde steunmaatregel ten gunste van de scheepvaartmaatschappij Ferries Golfo de Vizcaya, of, subsidiair, nietig te verklaren artikel 2 van voornoemde beschikking voorzover daarbij de terugvoering van 985 500 000 ESP, vermeerderd met de desbetreffende rente, wordt gelast;
- subsidiair, de zaak naar het Gerecht te verwijzen;
- in beide gevallen de Commissie in de kosten van beide instanties te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

- Onjuiste rechtsopvatting, voorzover het Gerecht van eerste aanleg het element „voordeel” van het begrip steunmaatregel uitlegt in het licht van het beginsel van de particuliere investeerder in een markteconomie, en daarbij als criterium invoert dat moet worden beoordeeld of behoefte bestaat aan de overheidsmaatregel.
- Onjuiste uitlegging van artikel 87 EG, voorzover volgens het Gerecht sprake is van staatssteun daar de aanschaf van de vouchers niet noodzakelijk was.
- Onjuiste rechtsopvatting, voorzover het Gerecht het ontbreken van een economische analyse van de beschikking van de Commissie niet aanrekent, wanneer de Commissie verklaart dat alle betaalde bedragen staatssteun vormen.
- Verdraaiing door het Gerecht van de motivering van de beschikking, waarbij de toepassing van artikel 87, lid 2, sub a, EG uitsluitend op grond van het gebrek aan transparantie bij de selectie van de scheepvaartonderneming is afgewezen, waardoor geen verweer mogelijk was, daar niet werkelijk op de in het verzoekschrift aangevoerde argumenten is ingegaan.
- Kennelijke onjuistheid van de door het Gerecht als bewezen beschouwde feiten en onjuiste kwalificatie van de feiten, daar het Gerecht van oordeel is, dat de in de overeenkomst van 1995 vervatte steunmaatregelen „in 1992 zijn ingevoerd en tot uitvoering gebracht”, en daaruit als juridische consequentie afleidt dat zij onwettig zijn, hetgeen tot een onjuiste voorstelling van de feiten, van de beschikking en de bewijsmiddelen alsmede tot een schending van de procedureregels leidt, voorzover het Gerecht de motivering van de Commissie voor de kwalificatie van de bestreden steunmaatregelen als onwettig door zijn eigen motivering vervangt.

- Onjuiste rechtsopvatting, voorzover volgens het Gerecht de Commissie bij de toetsing van de bestreden steunmaatregelen aan artikel 87 EG niet behoefde te beoordelen of de intracommunautaire handel en de mededinging werkelijk ongunstig waren beïnvloed.
- Verkeerde voorstelling van de argumenten van het verzoekschrift en dwaling ten aanzien van het recht door schending van de procedureregels betreffende het recht van verweer, daar het Gerecht de argumenten over het bestaan van uitzonderlijke omstandigheden en de bescherming van het gewettigd vertrouwen niet heeft onderzocht.
- Verkeerde voorstelling van de argumenten van het verzoekschrift en dwaling ten aanzien van het recht door schending van de procedureregels betreffende het recht van verweer, daar het Gerecht de argumenten over de schending van artikel 10 EG en van het beginsel van behoorlijk bestuur door de Commissie niet heeft onderzocht.
- Onjuiste rechtsopvatting, door schending van de procedureregels betreffende het recht van verweer, waar het Gerecht niet op het in het verzoekschrift aangevoerde bewijs is ingegaan.

Verzoek van de Hoge Raad der Nederlanden, van 7 november 2003, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen de Staatssecretaris van Financiën en de Fiscale Eenheid Arthur Andersen & Co Accountants c.s.

(Zaak C-472/03)

(2004/C 21/27)

De Hoge Raad der Nederlanden heeft, bij vonnis van 7 november 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 12 november 2003, in het geding tussen de Staatssecretaris van Financiën en de Fiscale Eenheid Arthur Andersen & Co Accountants c.s., het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Indien een belastingplichtige met een (levens)-verzekeringsmaatschappij een overeenkomst heeft gesloten als de in geding zijnde overeenkomst tussen ACMC en UL, welke onder meer inhoudt dat die belastingplichtige tegen een bepaalde vergoeding en met behulp van op het terrijn van verzekeringen deskundig, gediplomeerd personeel het grootste deel van de feitelijke werkzaamheden zal verrichten die aan het verzekeren zijn verbonden — daaronder begrepen het in de regel nemen van de verzekeringsmaatschappij bindende beslissingen tot het aangaan van de verzekeringsovereenkomsten en het onderhou-

den van de contacten met de tussenpersonen en in voorkomend geval met de verzekerden —, terwijl de verzekeringsovereenkomsten op naam van de verzekeringsmaatschappij worden gesloten en het verzekeringsrisico door deze wordt gedragen, vallen dan de ter uitvoering van die overeenkomst door die belastingplichtige verrichte werkzaamheden onder het begrip „samenhangende diensten, verricht door assurantiemakelaars en verzekeringsagenten” gebezigd in artikel 13, B, letter a, van de Zesde richtlijn ⁽¹⁾?

(¹) Zesde Richtlijn van de Raad, van 17 mei 1977, betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der Lid-staten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde; uniforme grondslag (77/388/CEE). (JO L 145, 13 juni 1977, blz. 1).

Verzoek van het Tribunale Ordinario di Milano — tiende strafkamer — van 23 oktober 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Adelio Aggio, Paolo Berlusconi en Giovanni Butti

(Zaak C-473/03)

(2004/C 21/28)

Het Tribunale Ordinario di Milano — tiende strafkamer — heeft bij beschikking van 23 oktober 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 13 november 2003, in het geding tussen Adelio Aggio, Paolo Berlusconi en Giovanni Butti, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

- Kan artikel 6 van richtlijn 68/151/EEG ⁽¹⁾ aldus worden uitgelegd, dat de lidstaten niet alleen verplicht zijn passende sancties vast te stellen wegens de niet-openbaarmaking van de balans en van de winst- en verliesrekening van de ondernemingen, maar ook wegens vervalsing daarvan alsmede van de andere mededelingen van de vennootschap aan de aandeelhouders of het publiek, of van andere informatie over de economische, vermogens- of financiële situatie die de vennootschap over zichzelf of over de groep waartoe zij behoort, moet verstrekken?
- Verwijzen de vereisten dat de sancties doeltreffend, evenredig en afschrikwekkend moeten zijn, met welke bewoordingen het Hof van Justitie in het arrest van 21 september 1989, Commissie/Helleense Republiek (C-68/88, Jurispr. blz. 2965) het begrip „passende sanctie” heeft gepreciseerd, naar de aard of het type van de sanctie in abstracto, dan wel meer naar de toepassing ervan in de praktijk, rekening houdend met de structurele kenmerken van de betrokken rechtsorde?